

som vi nu gentagne Gange har haft haarrejsende Eksempler paa, og bestemme, hvem der skal være Præst ogsaa i Sognet. Jeg forstaaer overhovedet ikke, at en kirkelig Retning vil være bekendt at have en saadan Indflydelse paa, hvem de andre, som ikke er Valgmenighedsmedlemmer, ønsker til Præst. Men endin, det er nu en Gang deres Ret; men skulde de saa oven i Købet her have Ret til at vælge en speciel Repræsentant? Det forekommer mig, at det er ganske hen i det blaa. Derimod kan man sige, at Det københavnske Kirkefond er Udtryk for det, vi kalder den fjerde Retning i Danmark. Det er den yngre Retning, som har arbejdet sig frem og har haft saa stor Fortjeneste af Kirkelivet, ikke mindst i vor Hovedstad. Altsaa, hvis man vil gaa den Vej, som Ministeren foreslaar, forekommer dette mig at være en i høj Grad skikket Repræsentant for den, som jeg vil kalde den, fjerde Retning. Men hvorfor skal Centrum, denne store Retning, som dog fra gammel Tid har været den bærende, ikke en udpræget Kirkeretning ganske vist, ikke en Retning, som altid har indlagt sig stor Fortjeneste, men en Retning, som dog nu faktisk er Hovedretningen i den danske Folkekirke — hvorfor skal den ikke her have en Repræsentant? Man kan sige: Ja, men der er jo ikke noget særligt Arbejde, som gøres. Ja, det forekommer mig nu, at Centrums Mænd arbejder med paa alle de kirkelige Omraader; tænk blot paa Menighedsplejen o. s. v., som er organiseret rundt omkring. De arbejder maaske til syvende og sidst nok saa meget, praktisk i alt Fald, som Valgmenighedsfolkene, i alt Fald som Kirkesamfundet af 1898. Det skal jeg for øvrigt ikke strides med nogen om, men jeg vil blot mene, at skal man gaa den Vej, som den højtærede Kirkeminister har antydet, at lade kirkelige Institutioner og Organisationer repræsentere, vil jeg forlange, at Valgmenighedernes Repræsentant maa forsvinde til Gavn for en Repræsentant for den gamle Retning, som man plejer at kalde Centrum. Og saa vil jeg mene, at den højtærede Kirkeministers Begærlighed med Hensyn til Valget af Personer maa i alt Fald modereres noget. Enten maa Antallet af de menighedsraadsvalgte stige, eller ogsaa bør Tallet af de kirkeminstervalgte indskrænkes. Og dér vilde jeg da gerne vide noget nærmere om, hvem den højtærede Kirkeminister har tænkt paa at vælge. Jeg har naturligvis stor Tillid til den siddende Kirkeminister, men det kunde dog være rart — det har vi ogsaa i sin Tid, da der var Tale om at nedsætte en Skolekommission,

begæret af den daværende Minister —, om Ministeren vilde give os Oplysning om, hvad Slags Folk han tænker paa at vælge.

Det var disse Enkeltheder med Hensyn til Spørgsmaalet. De er naturligvis underordnede, hvis Forholdet skulde blive dette, at en Majoritet i dette Ting eller i det andet Ting eventuelt kunde bevirke, at dette Lovforslag, som jeg anser for i høj Grad paakrævet, standsedes, saa at der ikke kom noget Resultat ud af det. Men jeg kan ikke slutte uden endnu en Gang at gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at enhver maa kunne forstaa, at der foreligger alvorlige Forhold, som trænger til en virkelig Gennemdrøftelse. Man vil kunne foregribe mange Ulykker, kunde jeg næsten fristes til at sige, ikke blot for den danske Kirke, men for det danske Folk, ved at fremme dette Lovforslag om et Udvalg og roligt lade det komme til en saglig Drøftelse dér.

Povlsen: Den højtærede Kirkeminister udtalte, saa vidt jeg kan erindre, umiddelbart efter sin Tiltrædelse, at der ikke fra hans Ministerium kunde ventes Forslag af gennemgribende Betydning; jeg tror, den højtærede Minister karakteriserede sit Ministerium som Roens Ministerium. Det er jo nu imidlertid gaaet helt anderledes, end den højtærede Kirkeminister den Gang tænkte. Jeg tror ikke, man kan kalde Kirkeministeriet Roens Ministerium mere. Vi staaer nu her overfor Forslag til en Lov, der er tænkt som Forberedelse til den mest gennemgribende Ændring af vore kirkelige Forhold, nemlig Adskillelse mellem Stat og Kirke, og derfor spørger man da ganske naturligt: Hvordan er det gaaet til, at den højtærede Kirkeminister, som erklærede, at fra hans Ministerium skulde der ikke komme Forslag af gennemgribende Betydning, nu har forelagt et Forslag af saa gennemgribende Betydning som det, vi her staaer overfor? Svaret derpaa er jo ganske givet, og det er jo for øvrigt ogsaa indrømmet af den socialdemokratiske Ordfører (Kammersgaard). Grunden til, at den højtærede Kirkeminister har fremsat dette Forslag, er, at han er kommet ud for en Storm indenfor Kirken, og saa bærer Kirkeministeren sig ad paa samme Maade som en Mand, der gaar roligt paa Vejen, men pludselig bliver overfaldet af et Uvejr: han søger forkommen og forpusket ind bag den første den bedste Mur, han kan finde. Saadan er det, den højtærede Kirkeminister nu overfor det Uvejr, som han er ude for indenfor Kirken, søger Ly og Læ